

אמר לו רבי מאיר: והלא פר يوم הכהנים של אהרן.

וכמו כן חביתי כהן גדול, מנהת חביתין שמייא כהן גדול בכל יום, מחציתה בברוך ומחציתה בערב, כיון דכתיב בה "מנהת תמיד" הרי היא כמנהת תמידין, שדוחה את השבת ואת הטומאה.

וכן קרבן פטה.

דכל אחד מלאה קרבן היחיד והוא, ובכל זאת הוא דוחה את השבת ואת הטומאה היהות זמנו קבוע, ואין הדחיה של שבת וטומאה נובעת מהמת היוטו קרבן ציבור.

ועתה מוכיחה הגמרא: לאו, האם לא ניתן לדყיק מפלל דבריו של רבי מאיר, הטוען נגד תנא קמא מדינו של הפר של כהן גדול ביום הכהנים שהוא קרבן היחיד ובכל זאת הוא דוחה את השבת והטומאה, **דאיבא למאן** דאמור, תנא קמא **לפי** הבנת רבי מאיר]. הסובר שקרבן זה אינו קרבן היחיד אלא קרבן

וכל חטא שמנתו בעליה – לミתא אולה [שהיא אחת מהמש "חטאות המתאות", שדין מיתתן נלמד מהלכה למשה מסיני].

וכיוון שדינה לミתא, ודאי שצורך להביא פר אחר?!

אמר ליה ר宾 בר רב אדא לרבא: כך אמר תלמידיך:

אמר רב עמרם: חטא זו – חטא ציבור היא, הויאל והפר בא לכפר על כל הכהנים. וכיון שהיא חטא ציבור – לא לミתא אולא.⁽⁶⁶⁾ וכן שנינו במסכת תמורה יד א⁽⁶⁷⁾ שהפר זהה נחשב כקרבן ציבור, ולא קרבן היחיד של הכהן הגדל.

данןatum.htm בדרבי תנא קמא: יש בקרבנות ה הציבור מה שאין בקרבנות היחיד. שקרבנות הציבור דוחין את השבת ואת הטומאה, וקרבות היחיד אין דוחים לא את השבת ולא את הטומאה.

בתוספתא תמורה פרק א הלכה ז, ושם אינו רבי מאיר, אלא רבי יעקב, הנזכר כאן בגמרה בהמשך, והכל הוא שם בשם רבי יעקב.

وطעמו: כי אף שבמשנה שם נזכר דברי רבי מאיר, הרי שבמשנה לא נזכר "פסח"; וכדבריו מבואר בריטיבא.

אמנם ב"שיה יצחק" כתוב דרמש"י משמע דגiris "דתנן", ראה שם; וראה גם ב"מצפה איתן" שמקיים הירושא "דתנן".

וזיהו מדברי הגמרא לקמן נא א, נראה שחד תנא הוא שאמר מה שנזכר כאן בשם רבי מאיר ומה שנזכר כאן בשם רבי יעקב, וכן הוא בתוספתא.

את כלו כל מה שנשאר מן הפר שהיה כבר, דהא לא כתוב "כל" דכתיב בפר כהן משיח; וראה הערא .64.

66. הקשו התוספות: והרי אפילו לדעת הסובר: חטא ציבור אינה מתה, מכל מקום אין מקרים אחרות אלא רועה עד שתסת庵, וכਮבואר בהמשך הסוגיא, ואם כן מה הועלנו בתירוץנו, והרי סוף סוף אינה כשרה, וצריך להביא פר אחר?!, ותירצו, שכל עיקר דין רעהה מדרבן הוא, וכן לא גזרו, מהטעמים שביארו התוספות, ראה שם.

67. **הגרי"פ** הגיה בಗליון "דתנן", והוא